

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Dariusz Dąbrowski**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Huty (...) Spółki Akcyjnej w upadłości układowej w Ł.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

z udziałem zainteresowanego **(...) Spółki Akcyjnej w K. oraz Nadzorcy sądowego Huty (...) Spółki Akcyjnej w upadłości układowej w Ł.**

o zatwierdzenie taryfy energetycznej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 grudnia 2016 r. nr (...)

postanawia:

1. odrzucić odwołanie,
2. zasądzić od Huty (...) Spółki Akcyjnej w upadłości układowej w Ł. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (słownie: siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. zasądzić od Huty (...) Spółki Akcyjnej w upadłości układowej w Ł. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w K. kwotę 737 zł (słownie: siedemset trzydzieści siedem złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

XVII AmE 16/17

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z 15 grudnia 2016 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 47 ust. 1 i 2 oraz 23 ust. 2 pkt 2 i 3 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy prawo energetyczne oraz art. 104 k.p.a. po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w K. zawartego w piśmie z 18 listopada 2016 roku zatwierdził ustaloną przez Przedsiębiorstwo taryfę dla energii elektrycznej, stanowiącą załącznik do wskazanej decyzji, na okres od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku.

W uzasadnieniu decyzji Prezes URE wskazał, że w trakcie przeprowadzonego postępowania administracyjnego, na podstawie zgromadzonego materiału stwierdzono, że Przedsiębiorstwo opracowało taryfę zgodnie z zasadami określonymi w art. 44 i 45 ustawy prawo energetyczne oraz przepisami Rozporządzenia Ministra Gospodarki z 18 sierpnia 2011 roku, w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną. W ocenie Prezesa URE, ustalone przez Przedsiębiorstwo w taryfie stawki opłat zostały skalkulowane

na podstawie planowanych do poniesienia w okresie obowiązywania taryfy, uzasadnionych kosztów prowadzenia działalności koncesjonowanej.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł powód - Huta (...) S.A. w upadłości układowej z siedzibą w Ł. zarzucając organowi administracyjnemu wydanie decyzji z następującymi rażącoymi uchybieniami formalnymi i materialnoprawnymi:

1. nienależyte przeanalizowanie cen i stawek opłat za przesył energii elektrycznej ustalonych w taryfie, skalkulowanych na podstawie nienależycie przeanalizowanych kosztów prowadzenia działalności przedsiębiorstwa energetycznego, w tym w szczególności błędne zastosowanie przepisu art. 10 ust. 3 ustawy z 29 czerwca 2007 roku o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 130, poz. 905 ze zm.) oraz uwzględnieniu zawyżonej amortyzacji i doprowadzenie w ten sposób do wzrostu opłaty przesyłowej w stosunku do dotychczasowej taryfy;
2. dopuszczenie do subsydiowania skrośnego małych odbiorców przez dużych odbiorców,
3. nieuwzględnienie w taryfie grupy taryfowej grupy o charakterystyce poboru energii elektrycznej Huty (...) S.A.,
4. naruszenia art. 28 k.p.a. w zw. z art. 47 prawa energetycznego oraz §2, 3, 5, 6 i 29 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (t. jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 1200 ze zm.) w zw. z art. 479⁴⁷ k.p.c., art. 479⁵⁰ k.p.c. oraz art. 37 ust. 12, 13, 16 i 17 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z 13 lipca 2009 roku dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej uchylającej dyrektywę 2003/54/WE oraz art. 102 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej poprzez nie zastosowanie wprost norm wynikających z Dyrektywy wobec braku ich implementacji do prawa energetycznego, w konsekwencji wadliwe przyjęcie, iż powodowa Huta nie posiada statusu strony w przedmiotowym postępowaniu taryfowym,
5. naruszenie art. 479⁵⁰ k.p.c. poprzez odmowę przyznania powodowi w przedmiotowym postępowaniu sądowym statusu co najmniej zainteresowanego należnego ma zgodnie z postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 marca 2014 r. za sygn. akt Ts 294/13.

Mając na względzie powyższe zarzuty, powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji,
2. zasądzenie od przedsiębiorstwa energetycznego oraz Prezesa URE na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

W odpowiedzi na odwołanie pozwany - Prezes URE wniósł o odrzucenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie zainteresowany (...) S.A. w K. wniósł o odrzucenie odwołania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2016 roku, na wniosek (...) S.A. w K. Prezes URE wszczął postępowanie administracyjne w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej ustalonej przez to przedsiębiorstwo.

W dniu 15 grudnia 2016 roku Prezes URE wydał zaskarżoną decyzję o zatwierdzeniu ustalonej przez przedsiębiorstwo energetyczne taryfy dla energii elektrycznej na okres od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku. Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych. Prawdopodobnie powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

(...) S.A. w upadłości układowej w Ł. nie posiada przymiotu powoda w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej (...) S.A. w K., w związku z czym wniesione przez niego odwołanie podlegało odrzuceniu.

Zgodnie z art. 28 k.p.a. stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

W świetle powyższej regulacji, przymiot strony w postępowaniu administracyjnym, wiąże się z istnieniem uprawnienia lub obowiązku o charakterze prawnym, czyli opartego na treści przepisów prawa materialnego interesu prawnego, z którego dla konkretnego podmiotu wynikają prawa lub obowiązki pozostające w związku z rozstrzygnięciem wydanym w postępowaniu administracyjnym. Chodzi też o własny interes prawny danego podmiotu, czyli taki, który w sposób bezpośredni dotyczy sfery prawnej tego podmiotu.

Mieć interes prawny w postępowaniu administracyjnym oznacza to samo, co ustalić przepis prawa powszechnie obowiązującego, na podstawie którego można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby, albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu sprzecznych z potrzebami danej osoby. Interes prawny, którego istnienie warunkuje przyznanie osobie przymiotu strony w określonej sprawie, powinien bezpośrednio dotyczyć sfery prawnej podmiotu. Brak zatem bezpośredniości wpływu sprawy na sferę prawną osoby nie pozwala na uznanie jej za stronę. (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 lutego 1984 roku, sygn akt I SA 1748/85)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, że Huta (...) nie wykazała posiadania interesu prawnego określonego jak wyżej. Jak każdy odbiorca energii elektrycznej – Huta (...) posiada jedynie interes faktyczny, przejawiający się w dążeniu do tego, aby zatwierdzona taryfa, lub też jej zatwierdzona zmiana, była dla niej jak najbardziej korzystna. Argumentacja strony powodowej podnoszona w złożonym odwołaniu od decyzji Prezesa URE oceny tej nie zmienia, gdyż wskazane przez powoda argumenty świadczą o istnieniu po jej stronie jedynie interesu faktycznego, polegającego na dążeniu do uzyskania dla siebie jak najbardziej korzystnych warunków umowy z zainteresowanym poprzez ustalenie cen i stawek w taryfie na jak najniższym poziomie. Sąd tutejszy podziela przy tym prezentowany przez Sąd Najwyższy pogląd zaprezentowany w uzasadnieniu postanowienia z 8 marca 2000 roku wydanego w sprawie o sygn.. akt I CKN 1217/99. Sąd Najwyższy wskazał, że procedura zatwierdzania taryfy dla przedsiębiorstwa energetycznego dotyczy tylko pośrednio oddziaływania na sferę prawną odbiorcy energii, a z kolei ta okoliczność przesądza o braku podstaw do uznania tego ostatniego podmiotu za stronę postępowania administracyjnego.

Sąd rozpoznając niniejszą sprawę nie podziela przy tym stanowiska Sądu Apelacyjnego w Warszawie zaprezentowanego w uzasadnieniu postanowienia z dnia 18 maja 2018 roku wydanym w sprawie VII AGz 617/18.

Sąd Okręgowy zważył w tym miejscu, że zgodnie z art. 479⁴⁷ §1 k.p.c. odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu wnosi się za jego pośrednictwem do sądu ochrony konkurencji i konsumentów w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji. Treść przepisu nie pozostawia zatem wątpliwości, że doręczenie decyzji jest warunkiem dopuszczalności wniesienia odwołania. Związanie organu administracji publicznej wydaną przez siebie decyzją powstaje z chwilą doręczenia lub ogłoszenia decyzji stronie (art. 110 k.p.a.). Z tego też względu kwestia ewentualnego statusu strony podlega ocenie na etapie postępowania administracyjnego w ramach ewentualnego wniosku o dopuszczenie do udziału podmiotu w takim charakterze. Dopiero uzyskanie statusu strony w postępowaniu administracyjnym, którego skutkiem jest prawo do doręczenia decyzji administracyjnej daje podmiotowi legitymację czynną do wszczęcia postępowania sądowego przez wniesienie odwołania. Podstawą legitymacji jest interes oparty na prawie, a więc - stosunek materialnoprawny określony w przepisie prawnym poza k.p.a. (T. Bigo, Ochrona interesu indywidualnego

w projekcie kodeksu postępowania administracyjnego, PiP 1960, z. 3, s. 446). Przepis art.479⁵⁰ k.p.c. daje sądowi ochrony konkurencji i konsumentów możliwość dopuszczenia do udziału w sprawie podmiotu, którego prawa i obowiązki zależą od rozstrzygnięcia procesu nawet jeśli podmiot ten nie występował w postępowaniu administracyjnym jednak wyłącznie w charakterze zainteresowanego, a nie podmiotu wszczynającego spór. Sąd w pełni podziela pogląd zainteresowanego – (...) S.A., który podniósł, że jeżeli zgodnie z analizowanym przepisem zainteresowany jest wzywany na wniosek strony albo z urzędu do postępowania, to zapis ten byłby bezcelowy, jeżeli jak wskazał w uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny (w sprawie VII AGz 617/18) przepis ten miałby dawać Przedsiębiorcy prawo wniesienia odwołania. Sąd stoi na stanowisku, że zainteresowany może zostać wezwany tylko do sprawy, która już się toczy, a nie ją inicjować.

Sąd Okręgowy podziela także stanowisko Sądu Najwyższego zajęte w uchwale z dnia 15 lutego 2007 r. podjętej w sprawie III CZP 111/06, w której stwierdził, że ceny i stawki opłat określone w taryfach dla różnych grup odbiorców mają charakter cen sztywnych, gdyż „ustalanie cen energii dostarczanej odbiorcom nie jest pozostawione - jak w przypadku cen maksymalnych - swobodnym negocjacom stron. Zgodnie z art. 45 ust. 4 pr. en., przedsiębiorstwa energetyczne różnicują ceny i stawki opłat określone w taryfach dla różnych grup odbiorców wyłącznie ze względu na koszty uzasadnione spowodowane realizacją świadczenia, jeżeli przepisy nie stanowią inaczej. Również upusty bonifikaty udzielane są nie według swobodnego uznania przedsiębiorstwa energetycznego, ale ze względu na niedotrzymanie standardów jakościowych obsługi odbiorców w wysokości określonej w taryfie lub w umowie (art. 45a ust. 3 pr. en.)”. Tożsame stanowisko zostało przedstawione w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 stycznia 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI ACa 474/14, zgodnie z którym nie jest dopuszczalne stosowanie przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej w zakresie energetyki innych stawek niż wynikających z zatwierdzonej taryfy. Sąd podziela przy tym pogląd wyrażony przez SOKiK w uzasadnieniu postanowienia z dnia 23 listopada 2016 roku wydanym w sprawie XVII AmE 48/16, gdzie wskazano, że charakter tych cen nie ma wpływu na istnienie interesu prawnego odbiorcy, który uzasadniałby jego interes prawny do występowania w postępowaniu administracyjnym dotyczącym zatwierdzenia taryfy.

Stosunek prawny łączący dostawcę i odbiorcę energii ma charakter cywilnoprawny, ograniczony z uwagi na uregulowania zawarte w Prawie energetycznym. Z treści art. 47 Prawa energetycznego wynika, że ceny energii podlegają reglamentacji w sposób określony w tym przepisie. Przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję ustalają taryfy opłat energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, a następnie ogłoszeniu w sposób określony w art. 47 ust. 3. Zgodnie z art. 47 ust. 4 przedsiębiorstwo energetyczne wprowadza taryfę do stosowania nie wcześniej niż po upływie 14 dni i nie później niż do 45 dnia od dnia jej opublikowania. Zatwierdzona przez Prezesa URE taryfa cen energii stanowi wzorzec umowny w rozumieniu art. 384 k.c., którym strony są związane, wobec jednakże braku w przepisach ustawy prawo energetyczne regulacji w zakresie prawa do odstąpienia, należy uznać, że zastosowanie w tym zakresie ma art.384¹ k.c. i strona może umowę wypowiedzieć.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że zatwierdzenie taryfy przez Prezesa URE nie wywołuje bezpośredniego skutku dla praw potencjalnych lub aktualnych odbiorców, gdyż warunkiem wystąpienia skutku jest zawarcie umowy z udziałem wzorca w postaci taryfy. W takim zaś przypadku stronom służy możliwość ochrony swoich praw na drodze sądowej, jak w każdej sprawie cywilnej w rozumieniu art. 1 k.c. W tym też zakresie realizuje się prawo powoda do sądu i prawa do bycia wysłuchanym, gwarantowanych przez prawo polskie i unijne.

Dodatkowo wskazać należy, iż postępowanie administracyjne oparte na art. 47 Prawa energetycznego, dotyczące zatwierdzania taryf ma niewątpliwie istotne znaczenie dla interesów przedsiębiorstwa energetycznego. Taryfa powinna mu bowiem zapewnić pokrycie uzasadnionych kosztów działalności (art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne). Jednak postępowanie administracyjne w sprawie zatwierdzenia taryfy dotyczy bezsprzecznie także interesów kontrahentów przedsiębiorstwa energetycznego, a w szczególności odbiorców energii, którzy powinni być chronieni przed nieuzasadnionym poziomem cen (art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne). Sąd podziela przy tym stanowisko zaprezentowane przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 maja 2016 roku wydanego w sprawie VI ACz 222/16, który wskazał, że postępowanie dotyczące zatwierdzenia taryfy toczy

się z udziałem tylko jednej strony - przedsiębiorstwa energetycznego, a zatem bez udziału jego kontrahentów. Gdyby bowiem w tym postępowaniu dopuścić do udziału w charakterze strony wszystkich potencjalnych kontrahentów przedsiębiorstwa energetycznego, których należałoby zawiadomić o toczącym się postępowaniu (art. 61 § 4 k.p.a.), dotrzymanie przez Prezesa URE ustawowego 30-dniowego terminu na wydanie decyzji w takiej sprawie byłoby z oczywistych względów niemożliwe do zrealizowania. Interesy zaś kontrahentów przedsiębiorstwa energetycznego, a w szczególności konsumentów, chronią odpowiednie regulacje Prawa energetycznego, które Prezes URE, jako organ do spraw regulacji gospodarki paliwami i energią, ma obowiązek brać pod uwagę przy podejmowaniu decyzji w trybie art. 47 Prawa energetycznego. W szczególności Prezes URE, załatwiając tę kategorię spraw, ma obowiązek zbadania, czy taryfa przedsiębiorstwa energetycznego zapewnia mu jedynie pokrycie uzasadnionych kosztów w rozumieniu art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego i tym samym nie stawia jego kontrahentów przed koniecznością regulowania zawyżonych cen. Z powyższych przyczyn uznać należy, że żalący, jako odbiorca energii elektrycznej nie mógł być stroną w postępowaniu o zatwierdzenie zmiany taryfy dla energii elektrycznej (...) S.A. w K.. Nie ulega zaś wątpliwości, iż posiada on - jako odbiorca energii - interes faktyczny, przejawiający się tym, aby ceny i stawki zostały w taryfie ustalone na możliwie najniższym poziomie. To jednak nie stwarza po jego stronie interesu prawnego w niniejszym postępowaniu.

Za całkowicie chybione uznać również należy twierdzenia przedsiębiorcy, stosownie do których jego uprawnienia do występowania w charakterze strony, w procedurze ustalania i zatwierdzania taryfy (...) S.A. w K. wynikają z przepisów Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE.

Podkreślenia wymaga, iż Dyrektywa nie jest źródłem bezpośrednim obowiązków i uprawnień jednostek, a wykładnia prounijna jest dopuszczalna w następujących przypadkach:

1. gdy dotyczy tych przepisów krajowych, które zostały ustanowione celem implementacji dyrektywy,
2. gdy dotyczy przepisów krajowych, które nienależycie implementują dyrektywy,
3. gdy dotyczy przepisów krajowych, które nienależycie implementują przepisy dyrektyw niewywołujących skutku bezpośredniego.

W polskim systemie prawnym implementacją wskazanej przez powoda Dyrektywy jest ustawa prawo energetyczne, która to zapewnia realizację celów Dyrektywy w zakresie ustalania i zatwierdzania taryf. Zarówno proces przygotowania taryfy jak i proces jej zatwierdzenia jej wyczerpująco uregulowany w prawie energetycznym i Rozporządzeniu taryfowym. Obowiązek wykazania przesłanki niewłaściwej implementacji spoczywa na powodzie, który wywodząc swe uprawnienie z powołanej dyrektywy, nie przedstawił argumentów świadczących o jej niewłaściwej implementacji.

Podnoszone przez Przedsiębiorcę w odwołaniu naruszenia art. 37 ust. 12, 13, 16 i 17 przywołanej powyżej Dyrektywy nie są prawidłowe. Wskazać należy, że przepis art. 37 ust. 12 Dyrektywy stanowi, że: „każda ze stron, której to dotyczy i która ma prawo do składania skargi dotyczącej decyzji w sprawie metod przyjętych zgodnie z niniejszym artykułem lub, w przypadku gdy organ regulacyjny ma obowiązek konsultować się w sprawie proponowanych taryf lub metod, może, najpóźniej w terminie dwóch miesięcy od opublikowania decyzji lub propozycji decyzji lub w krótszym terminie określonym przez państwa członkowskie, złożyć skargę do rozpatrzenia.” Żadna z tych norm nie wskazuje, że legitymowanym w sprawie o zatwierdzenie taryfy jest odbiorca energii lub usługi przesyłowej. Sprawa nie dotyczy decyzji w sprawie metod przyjętych zgodnie art. 37 Dyrektywy ani skargi na operatora systemu przesyłowego lub dystrybucyjnego, odnoszącą się do obowiązków tego operatora określonych na mocy tej Dyrektywy. Ust. 13 wskazuje, że: „Państwa członkowskie tworzą odpowiednie i skuteczne mechanizmy regulowania, kontroli i przejrzystości, aby nie dopuścić do nadużywania pozycji dominującej, w szczególności na szkodę odbiorców, oraz wszelkich wrogich zachowań.” Rozwiązania takie są w Polsce stworzone, a Przedsiębiorca nie wykazał na czym naruszenie tego przepisu miałoby polegać. Ust. 16 stanowi, że: „Decyzje podjęte przez organy regulacyjne są w pełni umotywowane i uzasadnione, tak, aby możliwa była kontrola sądowa. Decyzje są publicznie dostępne przy

jednoczesnym zachowaniu poufności informacji handlowych podlegających szczególnej ochronie.” Tu także skarżący nie wykazał na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu przez Prezesa URE. Wreszcie przepis art. 37 ust. 17 Dyrektywy wręcz podkreśla, że państwa członkowskie zapewniają ustanowienie na poziomie krajowym odpowiednich mechanizmów przewidujących, że strona, której dotyczy decyzja krajowego organu regulacyjnego, ma prawo do odwołania się do organu niezależnego od zaangażowanych stron oraz od jakiegokolwiek rządu. Oznacza to, zdaniem Sądu, że prawo do odwołania się do organu niezależnego od zaangażowanych stron oraz od jakiegokolwiek rządu jest związane z istnieniem interesu prawnego.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że skargi, o których mowa w przepisach w/w Dyrektyw nie mogą dotyczyć procesu ustalania cen i stawek opłat zawartych w taryfach przedsiębiorstw energetycznych oraz eliminowania subsydiowania skrośnego w ramach jednej działalności (dystrybucji energii) między poszczególnymi grupami taryfowymi.

Sąd podziela przy tym stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarte w przywoływanym powyżej uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 maja 2016 roku (sygn. akt VI ACz 222/16), który wskazał, że powołana przez skarżącą Dyrektywa nie reguluje kwestii procedury ustalania i zatwierdzania taryf. Kwestie te bowiem wynikają z przepisów Prawa Energetycznego, które zapewnia realizację celów powołanej wyżej Dyrektyw w zakresie ustalania i zatwierdzania taryf. Zgodnie z art. 47 Prawa energetycznego, przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla energii elektrycznej, a następnie przedkładają je pozwanemu do zatwierdzenia. Zarówno proces przygotowania taryf, jak i proces ich zatwierdzenia jest wyczerpująco uregulowany w Prawie energetycznym i wydany na jego podstawie rozporządzeniu taryfowym. Przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane opracować taryfę w sposób zapewniający nie tylko pokrycie kosztów uzasadnionych, w zakresie określonym w art. 45 Prawa energetycznego, ale również ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen oraz zapewniający eliminowanie subsydiowania skrośnego (§ 3 pkt 2 Rozporządzenia taryfowego). Rozporządzenie taryfowe określa szczegółowe zasady kalkulacji cen i stawek oraz opłat, które podlegają następnie wnikliwej analizie przez organ regulacyjny, który może zatwierdzić taryfę tylko w sytuacji, gdy stwierdzi jej zgodność z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44 - 46 Prawa energetycznego. Interesy kontrahentów przedsiębiorstwa energetycznego, a w szczególności odbiorców energii elektrycznej, chronione są zatem przez odpowiednie regulacje Prawa energetycznego, które zobowiązują pozwanego, jako organ do spraw regulacji gospodarki paliwami i energią, do uwzględniania tych interesów przy podejmowaniu decyzji w trybie art. 47 Prawa energetycznego.

Dodać przy tym należy, że powoływany przez powoda wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 23 października 2014 r. C-359/11 pozostaje bez związku z przedmiotem sprawy jaki jest postępowanie o zatwierdzenia taryfy i legitymacji do udziału w tym postępowaniu powoda. Trybunał w przedmiotowej sprawie ustalał, czy regulacje krajowe, które określają treść umów na dostawę energii elektrycznej i gazu, związanych z odbiorcami w ramach powszechnego obowiązku dostaw i przewidują możliwości zmiany cen tej dostawy, ale nie gwarantują, że odbiorcy zostaną poinformowani w odpowiednim terminie przed wejściem w życie tej zmiany o jej przyczynach, warunkach i zakresie – są zgodne z prawem unijnym.

Podobnie Sąd nie znalazł żadnych podstaw do uznania, aby przytaczane przez skarżącego postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 5 marca 2014 roku wydane w sprawie Ts 294/13 dawało podstawę do przyznania Hucie (...) przymiotu strony w postępowaniu dotyczącym zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej. Trybunał odmówił nadania biegu skardze złożonej przez skarżącego. Wskazał przy tym, że podstawą rozstrzygnięć wydawanych w sprawach dotyczących Przedsiębiorcy był art. 28 k.p.a., zastosowany w związku z przepisami prawa energetycznego zapewniającymi skarżącej konkretne korzyści lub nakładającej na nią obowiązek określonego zachowania, ale nieprzyznającymi jej przymiotu strony w postępowaniu przez Prezesem URE.

Uznać zatem należy, że żalący powód, nie będący stroną postępowania administracyjnego dotyczącego zatwierdzenia spornej taryfy, nie ma uprawnień do złożenia odwołania od decyzji Prezesa URE, wydanej w trybie art. 47 Prawa energetycznego.

(...) S.A. w upadłości układowej z siedzibą w Ł. (odbiorcy energii), jako wniesione przez osobę nieuprawnioną, a co za tym idzie niedopuszczalne, podlegało zatem odrzuceniu na podstawie art. 479⁴⁷§2 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

SSO Dariusz Dąbrowski